

Dr. Gyárfás Ágnes

A SZAKRÁLIS NYELV ELEMEI

FORRÁSOK

A mezopotámiai és a fáraó-kor előtti egyiptomi nyelv ősgyökeinek elemzése közelebb visz minket saját anyanyelvünk megismeréséhez, és egyben elmélyíti bölcséleti gondolkodásunkat.

Sorban átnéztük, melyek azok az ősgyökök, amelyek Isten nevét vagy az isteni ős fogalmát jelentik. Láttuk, hogy több gyök is megjelenik, amelyet természetesnek tartottunk, mert egy fogalom több szóban történő kifejezése nyelvi sajátosságunk. (Képjel írás magyarul I. MBE. Miskolc, 2000.)

Isten neve is kifejezésre került különböző hangalakú szavakban, ősgyökökben, s ezek elemzése kapcsán érdekes módon mindig az "EGY" szavunkhoz érkeztünk, mintha egy labirintus különböző járatait végig bolyongva mindig "egy" középpontban kötöttünk volna ki.

Fejtegetésünk módját ismertetjük.

a.) A TESZ hangtanon alapuló szóképző rendszerét nem fogadhatjuk el, mert kizárja a magyar nyelv gazdagságának értékelését.

b.) Czuczor Gergely – Fogarasi János: A magyar nyelv szó-tárja (MBE. Miskolc, 1999.) gyökrendszerét alkalmazzuk. Abban az esetben körülnézünk az álláspontunk, ha latin vagy görög gyökökről van szó. Ők itt megálltak, s elfogadták e két antik nyelv eredetiségét. Mi látjuk, hogy mindkettő visszavezet a turáni ősgyökökhöz. A görög közvetlenül, a latin néha a görögön át, máskor az etruszkok közvetítésével. Példaként megemlítem a kentaur szót, a nyilazó ló-embert, kinek formájával a Sagittarius csillagképet is ábrázolják a nyugati Zodiákusban. A kentaur a lovával összenőtt ember szimbóluma, akiből a görögök mitológiai alakot formáltak. Mind a Czuczor – Fogarasi féle Szó-tár, mind a Bakos féle idegen szavak szótára görög eredetűnek tünteti fel. Azonban, ha a gyököket keressük, a szó szintet vall ősit turáni eredetéről

KEN TaUR

Öreg magyarok Nógrád megyében, ha mérgesek,
így pöfögnek

TUR, KENTUR ma még lebírok valakit
(Martinkovics M. közlése)

A TAURUSOK földje a túr ősök hazája az *au* diftongus a palóc tájszólás ősi változata, ugyanúgy, mint a kentaur *au*-ja.

A másik példánkat a latinok ősi ellenségéről a PUNOKról merítettük. A punok hunok lehettek, mert nagy vezérük HANNIBÁL valóban Hunni Bál, s fővárosuk Karthago a Kárpátok szavunk változata. Hannibál atyja HAMILKAR BÁRKÁS volt, akiről feljegyezték, hogy bárkán érkezett Észak-Afrikába és nevezetes hajós hírében állt. A S c i p i ó k akik üldözték a punokat, csíptek, mint a S c o r p i ó .

A mai Bulgáriában található Altin Tepe egy ősi kurgán, itt találták a szerves műveltség lényeges elemeit összegző szarvas reliefet, amely Krisztus előtt 4000-ból való, tehát az ókori görög és római időknél 3500 évvel idősebb. Altin Tepe azt jelenti, hogy tápláló hely, mivel termékeny síkságon fekszik. Viszont minden görög és latin gyök, mely *alt* (altruista = önzetlen, *alm* (alma mater = tápláló anya), *alum* (aluminium = ingyenes diákétkeztető), *elem* (ελεημοσ = elemószosz, = elemózsia) kezdettel függ össze a magyar táplálást, adakozást, ellátást jelentő *alum*, *elem*, *alt*, *alm* gyökkel kapcsolatos. Amikor a gazda almoz, nemcsak szalmát szór a háziállatok alá, hanem el látja, eteti, itatja, beszél hozzá, megveregeti az oldalát. Az osztrák Alpok kis termékeny völgyecskéiben meghúzódó gazdaságait különböző összetételű ALM-oknak hívják, tápláló voltuk miatt, hiszen ők látják el élelmiszerrel a környező városokat.

Ez az egyik legősibb gyökszavunk a latinból, görögből köszön ma vissza, mert senki, még Czuczor Gergelyék sem néztek a latinok, görögök szókinésének eredete után. Pedig az *alm* gyök a maga tápláló jelentésével a legfontosabb gyümölcsünk az ALMA nevében is felfedezhető. Az *alm* gyök ősi, eurázsiai turáni tövére mégis Czuczor –

Fogarasi talált rá. Az 'alma' címszó végén mind az alam, mind az elem gyökökre fény derül:

Az alma "palócos ejtéssel aóma, auma, óma. Egyezik vele a csuvasz olma, magyar tájéjtéssel is: olma, a latin malum, a hellén μηλον [mélon], a török-tatár elma, alma, finn omena". Teljesen egyértelműen bizonyítják a gyök magyar-turáni eredetét. Mégis, az alamizsna, elemózsia szavaknál latin és hellén eredetet fogadnak el. Ezért, a Czuczor – Fogarasi szótár a Bibliánk, de nagy körültekintéssel kezeljük.

c.) Rendszeresen használjuk Bakos József: Idegen szavak szótára című művének több kiadását.

d.) Labat, René: Manuel d' épigraphie accadienne. Paris. Imprimerie Nationale 1948. című képjel szótára állandó munkaeszközünk, de haszonnal forgatjuk a TUR-ÁN népének nyelvén c. tankönyv mezopotámiai anyagából összeállított kis szakrális szógyökök gyűjteményt.

e.) Bubcsó Gábor – Bubcsó Gáborné Képjel kis-szótárát (MBE. 2005.)

TA, DA, TÁ, DÁ

Amikor a kisbabát sétálni viszik, azt mondják neki: Megyünk TÁ-TÁ. Köszönj szépen: PÁ-PÁ. Csúnya cica, megette a vajjas kenyeret, DÁ, DÁ.

A TÁ, DÁ, PÁ gyökök távozást, mozgást, elmenést fejeznek ki, de rövid hangzóval Tata, papa, pateszi, dada főnévi jelentéssel táltosra, apára, papkirályra, gyermekdajkára gondolunk. Az ősgyökök egyszerre voltak főnevek és igék, ezért a TÁ gyök a távolság kifejezésére éppúgy alkalmas, mint a távozására és a távolság megtételére.

A TÁ vagy DÁ vagy PÁ gyök az Eb-kutya törvény alapján variálódik, viszont mivel azonos hangrendűek (tudó kategóriába tartoznak a Pap Gábor féle felosztás szerint [Hazatalálás. 2004. Püski K.]

Patocskay Istvánné, aki a TA, TÁ gyök varázsát meglelte, rátalált nyelvünk szent szókincsének alapgyökére. Ez a gyök igei értelemben a mozgás, távolodás, a szerelmi élet szava, de főnévi értelemben az atya az ATA a Teremtő maga, úgy, hogy magában foglalja a teremtés művét is:

A víz

TA tesz, csinál, cselekszik

ATA = megcsinálja a vizet vagy a vízzel cselekszi a teremtés művét. Ennek nem mond ellent a mezopotámiai TA gyök egyik jelentése: a mellett szavunk, mert az őshun vízi, víz melletti ember volt, erről a Vizek könyve I-II. kötetében bőven írtunk. (Miskolc, 2006, 2007.)

 A DU, TU, TÁ, TA
L 587 menni, hozni, építeni
szerelmi életet élni

L 206

 TA = mellett, víz melletti,
TA = tag, tagul, de TAGAD is (!)
TE = te, mint személyes névmás,
terem, teremt, csinál, cselekszik

L 199

H A MU

Még világosabbá teszi a teremtéssel való összefonódást, ha a kettős vonal formájú képjellet és jelentését figyeljük meg.

= || || gyökök: A, MU
jelentésük: atya, víz

L 578

Ha tehát a = stb. képjel atyát is, vizet is jelent, akkor mellette a TA jelenti a vízatya teremtő munkáját, a munka folyamatát, amely a megteremtés után már ment, mint a vízfolyás. Így lettünk mi nemcsak I s a , p u r , de AMU is, vagyis a vízatya műve. Az AMU előtt a 'h' csak hehezet.

Meggyőződésünk, hogy a Halotti Beszéd h a m u szava nem az égési terméket tünteti fel, mivel őseink mindig temettek, nem égették halottaikat. A h a m u valójában arra utal, hogy a teremtés része vagyunk, akit fel MUTAtott Isten és tetszett neki az alkotása.

Amikor a TUR-ÁN népét írtam, ezt még nem értettem. Patocskay Istvánné kitartó gondolkodása inspirált a továbbgondolkodásra, s most, ahogy már leírtam értettem meg, mik vagyunk a H B tanításában. A többi, amit a TUR-ÁN népében leírtam, helytálló. Az (h)AMU helyes értelmezésével, mint a VIZ ATYA MŰVE is helyére került ember-voltunk lényege. Az AMU egy betűmondattal (H)AMU lehelés, víz, magasság, ég = égi víz, Isten lehetetével

H a lehelés, vagy víz hangja A(tya) MU(ve)

az Atya műve vagy munkája. Így jól érthető a H B három kulcsszava

ISA őse az atya   (aki egyben víz)

PUR éltető lélek az US IPU (L 270) az anya-

ság gyümölcse

és (H)AMU a víz műve és egy lehet, mert itt a 'h' jelentheti a lelket, lehelés hangját, vagyis akibe az A és a MU elhelyezte a 'h'-t az élet lehetét.

Ha így mondjuk, akkor az A utal az atyai, a MU az anyai ősökre. Nem véletlenül nevezte Csicsáky Jenő MU-nak az emberiség szülőföldjét.

A H B szakrális szavaival külön fejezetben foglalkozunk.

PUR és a puttony vagy batyu vagy üst

A PUR szóban három hang van. Az UR hangkettős a leggyakoribb mezopotámiai gyök, városok, urak, kutyák, oroszánok szava. Előtte a P hang a puttony, a batyu hangja Női vonatkozású. Képele is van:

 AD, DA
atya a Labat szótára szerint
ABU

L 145

Ez azonban lehetetlenség. Ez a batyu az anyaméh jelképe, melybe még az öröklét hálóját is bele-szőtték. Miért tételezte fel Labat atyainak ezt a képelet és gyököt? Erre a Nungál tábla utal, amelyet nem értettek meg.

A felső sor harmadik (jobbról számolva) kartusában látjuk a kis batyut, benne egy bottal. Mivel a tábla szövege egyébként egyértelműen Nungál-Nimrud tanúsító-bizonyáglevelé, fel sem tételezték, azt, hogy bármi, ami nőnemű szerepel rajta. Pedig szerepel és a gyök hangalakja

miatt: AD, AT. A bot benne az OK, amiért a dolgok létrejönnek. A kettő együtt: ADOK. Mit adok? Ezt jól látjuk:

 kez zet

AD OK

Vagyis, Én Nungál, Nungál herceg adok kez-zet (kezeskedem). És az aláírás: Én Nungál. Ez a kis bottal ellátott batyus képjel a teremtés műveletét írta le. ADOK, adakozom és befogADok. Az adás és befogadás az élet keletkezésének alappozzanata, ahol mindkét fél ad valamit, azt amire a másik vár, amire szüksége van.

A batyu vagy üst, mint teremtő tégely tovább élt a hitvilágunkban. Az ásatásoknál talált hun üstök az ADás, az ÁLDÁS, az ÁLDOMÁS céljára készültek, amelyben az OKot a merítőkanál fejezte ki.

A teremtés folyamatára utal a bisztrici (Horvátország) oltárkép felső alakja, aki kerek üstöt tart a kezében, benne az "OK", s az alak lengatyát visel.

A bisztrici oltárképet végignézve világossá válik a magyar világgép a földi szférától az égen át a teremtés eszköztáráig. Az üst és a kanál (vagy keverőpálca, mindegy) összimbólumok. Összefoglalják a műveletet, és ennek filozófiáját. Nem az OK és az okozat az elsődleges, hanem az ADás, ami a teremtés OKA.

ÜST

Az US T az 'ŐS T' egyetlen gyökké olvadt össze. Az üst szó T hangja a teremtés T-je, de magánhangzó nélkül. Az tehát a tendencia, hogy nyelvünk tömör volta miatt elég egy mássalhangzóval utalni az élet legfontosabb mozzanatára a teremtésre. Az ŐS Teremt, ez az ŐS Teremtő Tégelye. Soha ne sajnáljuk sem a pénzt, sem a fáradságot a szakrális közös áldomások örömétől. Mi így áldozunk "Neki", ha örömet szerzünk egymásnak.

AS, AZ ISA, ISTI

A bot, melyet a batyuban, puttonyban, üstben látunk, valójában képjel és hangalakja van. Labat az első helyre tette szótárában és az előszóban

(41. old.) leírta, hogy annak a népnek fia fogja elolvasni a mezopotámiai szövegeket, amely nép Istennek nevezi istenét. Ez a szó, tehát az

 AS, Isten

szavunk, amely jelenti az EGYET is.

Ilyen gyökei vannak:

AS, AZ = Istin, egy
dil
til
rum
ra
ina
dál sup
ti hit
in ana

Ez a jel egy egyenes vonal, egy bot, amely hasonlít a rovásírás SZ hangjához, de hasonlít az ATY betű két függőleges vonalához, amely az élet keletkezésének folyamatát, a világmalom képletét rögzíti. Szabina rátalált a jelentőségére, *ez az a malom, melynek nincsen köve, mégis lisztet jár.* Ez a csodamalom az élet keletkezésének és folyamatának misztériuma. Erről a Molnár Ferkó mese kapcsán bővebben írtunk (Vizek könyve I.). Most a malom tengelyére hívjuk fel a figyelmet, amely az IS, az ŐS, a Halotti Beszéd ISA szavának első gyöke.

Labat Istin alakot írt és ez sem idegen nyelvünktől, mert Isti becenév korábban létezett, mint bővítménye az *István*. A mezopotámiai Noé neve UT NAP ISTIN volt. Ma úgy mondanánk, Napút István. Az István mai keresztnév eredeti, ősi formája ISTI, ami az ŐSTI, ŐSTÁ formának is megfelel, és a turáni népek őstiszteletét jelenti, amely már a Krisztus születése előtti VII. évezredben vésett Tulipán népe táblán is megtalálható:

a Földet körülvevő szférában, Isten kalapjában az ősök sora őrökdi a Föld felett. A körkereszt a rovásírás F betűje ma is a Föld szimbóluma a földrajztudományban. Az ISTI, ISTE, ISTA (régén ŐSTI, ŐSTE, ŐSTA) főnév variációból bontakozott ki a mai Isten főnevünk és az István kereszt-

nevünk. Az Istvánban a 'v' hang töltőhang. Erre utal a tisztább forma, a régebbi, a becéző, a (P)ISTA. Itt világos, hogy az őst jelentő IS és a mozgást jelentő TA összetételéről van szó.

ISTEN

szavunkban világosan dominál a Patocskay Istvánné által hangsúlyozott cselekvés szava

ISTEN – ŐS TEN – ŐS TENMAGAD,
ŐS TEREMTŐD

mert a mi nyelvünk TESZ = cselekszik igéje függő jelenben TÓN, függő jövőben TEEND. Ezt elemzi Magyar Adorján is a Lelkiismeret aranytükrében (93. old.).

Amikor Isten napja felkel a hajnal sugarait hajként fogták fel, mintha sok nyíl keretezte volna arcát

HAJ NYÍL = Hajnal (Magyar Adorján. I.m. 28. o.)

A Biblia szerint Ádám oldalbordájából lett az asszony. A néphit azt vallja, hogy a Nap oldalából, bordájából lett a Föld. A franciáknál azt, hogy valaminek a széle, a *bord–bordure* szóval fejezik ki.

TA – TAN – VAN – AN

Patocskay Istvánné gondolatát a TA és az Örökkévaló összefonódásából igaznak éreztem, de azt is tudtam, hogy hosszú elemző út áll előttünk ennek bizonyításához.

Patocskay Istvánné a Tamanára utalt, erre a kis bácskai dűlőnévre, amely megmozgatta a gyökrendszerben gondolkodó magyarok fantáziáját a múlt század 60-as éveiben. A Tamana szókincsében alapvetően főszerepet játszik a TA gyök, ami azt jelenti, hogy régi helynevekben éppen nem a mozgást (PATA), hanem a helyhez kötést (PUSZTA), a letelepedést (TATA, TÁKOS, ÁTA) fejezi ki, gyakran a Föld egy stabil pontját (TARIM), vagy folyóvizét (LAJTA). Tehát elmondhatjuk, hogy egymásnak ellentmondó műveletek igéje a TA, ha ige. Ha főnév, a szó gyökeinek rendszere stabilitást vagy cselekvést fejez ki, s ez a rendszer idővel főnévként rögzült. A TA tehát olyan alapgyök, amellyel mindent ki tudunk fejezni és mindennek az ellenkezőjét is. Teljesen olyan, mint Isten, mindenható, mert mindent áthat.

A TA képjele és
L 139 L 139

a TA, TAN, TEN tengert jelent, de azt is: játszani (L 376). Olyan, mintha a tenger lenne a legkedvesebb játékszere valakinek, vagy egy tengernyi játékról lenne szó, vagy a játékos tengert idéznék meg, amint a Nap ráhulló fénygyöngyeit visszaspricceli. Azonban nem csak TENGER van, de ismerjük TANGERT is, az észak-afrikai várost, amely nem játékos, nem spriccel, hanem stabil, van kiterjedése és házak állnak benne. A házakban és az utcákon azonban emberek élnek, akik úgy mozognak, nyüzsögnek, lökdösődnek, mint cseppek a tengerben.

A TAN, a tudással kapcsolatos értelemben új távlatokat nyit. Képjele (L 5) egy lépcsős piramis, amelyen át a régi ember életében vagy holtában Isten útját kereste. Rövid hangzóval TEN, a mi TEMPLOM szavunk alapgyöke, ahol mi ma is az Isten felé vezető utat keressük. (A templomról szóló tanulmányunk megjelenés alatt.)

A TEN, TAN gyök Isten nevében az ŐSTANT jelenti, de jelenti az ŐSTENGERT is, mert az Őstudás alapja a víz és a fény, amelyek nem ellentétei egymásnak, hanem kiegészítői. Ezt a Vizek könyvében részletesen kifejtettük. Most az Őstenger szavunk tartalmát kell tisztáznunk, amelyben megtaláljuk, hogy az Őstudás (ŐSTAN, ŐSTEN) nem más, mint a GER, GIR, KIR, KÖR vagyis a kerekesség.* Így érthetjük meg, hogyan lehet azonos egy város neve a TENGER szóval, mert mindkettő az Őstan, az Őstudás, az Őstudó megnyilatkozását, a kör, a kerekesség tanát őrizte meg nevében. A Tamana kutatások befulladások, mert pusztán nyelvi azonosságokat kerestek, holott ez csak formai kérdés. A lényeg nem az, hogy Bácskában is, Dél-Afrikában is van Tamana, hanem az, hogy mindenütt az őstant, az őstudót őrizte meg magában. Ennek az őstudónak legegyszerűbb nyelvi megoldója a TAN-VAN szavunk, az ige, a teremtés szava: legyen, lón, van. A VAN szó angolul egyet jelent, hasonlóan franciául is (un, une). Mi azt mondjuk: egy, ami *égi*-t jelent. Éginek hisszük a VAN urát, hiszen onnan "szálltunk" alá, s valaha a VAN egységét érzékszervi úton észleltük.

Borbola János a fáraókor előtti Egyiptom írá-

sát kutatta, s UNASZ fáraó nevében éppúgy felfedezte a VAN-t, mint Egyiptomóban, s Isten nevének éppúgy ezt tekinti, mint a Világmindenség első szavának. Ez volt az ige (égi) az igen, ez volt a lélek munkájának hanggal történő befejezése. A VAN kiejtése után mozdult meg a Tériidőt őrlő malom a Sagittarius öreg király tengerpartján, Molnár Ferkó szüleinek malmában.

Mind Egyiptomban, mind Mezopotámiában AN az Isten neve. Jele . *Ez az AN szó a VAN egyszerűbb ejtési módja.* AN előtt a *v* hang könnyíti a kiejtést, vagyis erősítő előhang. A *v* hang nélkül az AN gyökszó kiejtve orrhanggá minősül át. Erre Borbola János is rámutatott. (Borbola János: Csillagszoba. Út a szakkarai piramisfeliratok magyar nyelvű olvasatához. Írástört Kutató Int. Kiad. Bp., 2004.)

TEN, TAN, TUD, TUDAT, DUAT

szakrális gyökökkel az isteni tudást járjuk körbe. Van egy régi egyiptomi fogalom, a DUAT, a halottak országa. A memphiszi régiót építették ennek földi képére. A halott már mindent tud, mert tudata túlvilági, s nincs a mi három dimenzióhoz láncolva. A DUAT szó olyan stílusban rejti a magyar TUDAT-ot, mint a Nikolsburgi rovás ABC TRPUS betűjele a PÁRTUS-t. Megtekerték, elrejtették. Az egyiptomiak a gízai piramisba építették a DUAT központját, az égi DUAT-ot. Ez volt a Duat ötödik háza. Az égbolton a Tejút egy szakaszát jelentette, azt a területet, ahol az Orion, a Sziriusz, a Bika, az Egyszarvú, az Ikrek és az Oroszlán csillagkép látható december végétől február végéig.

A DUAT-ba vezető utat vízen és szárazföldön kellett megtenni. Giza mellett egy 107 méter hosszú szépen megmunkált bárkát találtak, amelyet gondosan előkészítettek a hosszú útra. Gondoljunk Infántis Lacikára, aki Tündér Szép Ilona tükréért, majd Ő magáért, majd a komornákért szárazon, az ezüst-arany és gyémánt erdőn át tette meg az utat, majd hajóra szállt és vízi úton szállította haza Tündér Szép Ilonát. Infántis Lacika története a DUAT-ot, a "Megdicsőülés helyét" kereső egyiptomi mítosszal azonos, csak szebb és érdekesebb annál és tartósabb, mint bármely más ókori mitológia. Tartósságra az esztétikum konzerválta. A szépség csodájának, amely égi eredetű a magyarok tudnak örülni, a magyarok tudták befo-

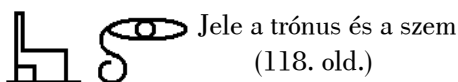
* Lásd a Tulipán népe képjelét az 50. oldalon

gadni oly mértékben, hogy a szépség hit és nemzetmegtartó erőként működik közöttük. A magyaroknak szép a testük, s fénylő a lelkük, csodálatos a népművészetük, amelybe a fény bölcséletét ötvözték, vagyis a tudományos közlésmód formanyelve maga a szépség. Szép a táncuk, szép a zenéjük, szép a múltjuk. Szépek a teremtoők AN és ANNA, akik a mesék szépséges szövetébe ágyazták szerelmüket. A mese cselekménye nem más, mint a hős boldogságkeresésének útja. Célja a boldogság megelégedése, amely Tündér Szép Ilona személyében valósult meg, mert Ő a megtestesült szépség. Elvonatkoztatott, elméleti síkon azt is mondhatnánk, hogy a magyar népmese tárgya, célja és értelme a szépség maga, a szépség felfedezése és általa a boldogság megtalálása.

Így tehát, a templom amely az Isten (ŐSTEN = őstenger, őstenmagad) háza, a szépség boldog otthona kell, legyen. A szépség elve okán jelenti a DISZ gyök ugyancsak Istent, és minden ami díszes, az egyben ékes vagyis *éges*, égi. A régi kultúrák azért törekedtek a tökéletességre, mert ezzel tudtak megfelelni az isteni tökélynek. S ami fenn van, ugyanaz érvényes ide le is.

MAD ZSA és AS AR

Régen Ozirisznek hívták a fény urát, aztán más neveket kapott az egyiptomi iratokban AS-Ar elnevezés is olvasható.

Jele a trónus és a szem
(118. old.)

(BAUVAL, Robert: A titkos kamra. Alexandria K. 1999.)

Az AS gyök a Labat 1-es szócikkének felel meg, s maga ISTEN. Ez a forma a mai nyelvünkben AZ névelőként szerepel. Az AR gyök is az, amit mondunk: áradat. Az AS-AR jelentése "az áradat". Erről beszélt a *s z a i s z i* templom irattárából görögre fordított egyiptomi mitológia, amikor a MAG ÁRADATOT írta le: "Horusz szemét keresem, hogy visszahozhassam és megszámlolhassam (szemét, magját, népét). Tehát vagyok, aki visszahozza MAAT-ot... Én vagyok az, aki visszahozza (M)ADZSA szemét (magját, népét), én vagyok az, aki véget vet csökkenésének, amikor vesztett fényességéből a Hold házában" (i.m.: 119. old.).

A szem visszahozatala az egyiptomi mítosz lé-

nyege, a piramisszövegekben 400 alkalommal fordul elő a hozzá fűződő varázslat. Ozirisz bátyja SZÉTH összekapott öccsével a trónszékért, s dühödött harcot folytatott. Elvette Ozirisz *szemét* és herezacskóit (*magját*). Horusz, az ifjú herceg megtalálta ezeket az alvilágban, a DUAT-ban (a TUDAT-ban), a "Megdicsőülés helyén" az isteni tudatosságban. Tehát az ifjú, adta vissza atyja szemét, magját, a (M)ADZSÁT. Ozirisz ekkor már az "őseredeti domb" vagyis a piramis alatt nyugodott, de teste kiegészített részeivel nemcsak Ozirisz vált tökéletessé, hanem a világ is, amely a (M)ADZSA nélkül nem képes sem szaporodni, sem a Megdicsőülés helyét a DUAT-ot (TUDAT-ot) megtalálni.

Világos tehát, hogy a mag, a (M)ADZSA nélkül nincs élet, kihál a világ.

A trónus meteorvasból készült. Az egyiptomiak a meteorvasat a csillaglelkek csontjának tartották. Amikor tehát Ozirisz a csillaglelkek csontjaiból kovácsolt trónuson ült, a (M)ADZSA vagyis a magja az örökkévalósággal azonosult és biztosította az ember égi irányítású földi szerepét. Amikor SZÉTH szétszórta a szemét és a magot, önkényessé vált az emberi ösztön, megszakadt az égi kapcsolat. Megromlott a világ.

Egyiptomi világgép szimbolikus ábrázolása
(Internet)

A mezopotámiai mítoszban a világ megromlása sorsszerű állapot kérdése, s ez akkor következik be, amikor a nyugati viharmadár a ZU ellopta Enliltől a Sorstáblákat, miközben Enlil tisztálkodott. A legkisebb fia NIMRUD tudta ezeket visszaszerezni, s ettől kezdve újra helyreállt a rend a Földön.

A magyar mesekincs parabolikus példát hoz a Zöld király mesében. A király ifjú házas korában

elmeget világot látni, s egy béka elveszi a gyűrűjét, és ezzel ébreszti rá arra, hogy otthon van a helye. Azonban a baj, amit hosszú távollétével okozott visszahull a fejére és csak a fia, akit nem is ismert képes helyrehozni a rendet, visszaszerezni a gyűrűt.

Mindhárom történet egy elv alapján működik:

- 1). Valamilyen okból, gonoszság miatt, vagy a király felelőtlenségéből megromlik a világ.
- 2). A felelős személy, a király tehetetlen. Ozirisz halott, Enlil a Sorstáblák nélkül nem ura a Földnek, a Zöld király nem képes megtalálni elveszett gyűrűjét a szimbolikus kerek világot.
- 3). Az ifjú királyfi feladata az apák gondjának megoldása, a régi j ó á l l a p o t , helyreállítása.

Ezt a történetet játsszák el a kínaiak a MAD ZSONG játékban. A játék jelkészlet. A kockákat SZÉT szórják, s úgy kell összerakni, hogy újra helyre álljon a rend.

SZÉP TEPE

Ez az állapot ugyancsak esztétikai kategória. Az egyiptomiak az első időnek nevezett aranykort SZÉP TEPE-nek nevezték. Ez az idő őrizte a tudást, az isteni tudatosságot. A tudás alapja, hogy a király a királyfi szorosán kapcsolódik a SZÉP TEPÉ-hez, s így elmondhatjuk, hogy a mennyei tudatosság legalkalmasabb öre az e m l é k e z e t (i. m. 129.). Ezért nagyon fontos a régi, jó dolgok szakadatlan emlegetése.

Az egyiptomi és mezopotámiai mitológia érdekes és szép gondolattal adja tudtunkra a régi dolgok, a régen élt ősök megbecsülését. A folyamat, amit elmondanak, a reinkarnációra is utal. A magyarok is hitték az ősszülők lelkének az unokákban való testet öltését. A történetet Hérodotosz jegyezte fel, aki szerint egy m a d á r hozta Arábiából egy gömbbe csomagolva a halotti madárszülőt, és Heliopoliszban temette el holttestét a Nap templomában. Ez volt az a hely, ahol a teremtés ciklikusan megismétlődött. Az egyiptomiaknak fónix madárhoz fűződik a teremtés és az ősiség fogalomrendszere. A világ keletkezése folyamatszerű volt. Akkor indult el, amikor a fónix kiáltott és szavával elindította a naptári ciklusokat. Ő lett az idő felosztásnak védnöke, mert az ókorban Heliopoliszban volt a naptári központ

(i.m. 112. old.). A madár Ozirisz lelkévé vált. A kiáltása egy szó volt, ami fénné vált és ez a fény lett az élet. Ozirisz volt az első, aki a fénytől "meglelkesült". A mezopotámiai művészet megőrizte a teremtés mozzanatait reliefekben. Egy nimrudi palota felirata és reliefje a madarakat ábrázolja, amint gömbökbe csomagolva hozzák az őstök a halott madárszülők testét és lelkét. A gömb

külsejére rávésték a tartalmát, a kis lélekfigurát és a MAGUR-MAD labirintust. (L 122)

Numidi palota reliefje

A gólyamese nem gyerekeknek kitalált történet, hanem az őstudás emléke. A lélek újjászületésének mozzanatát őrizi. A kis gólyás csomag a gólya szájában a lélek jelképe, aki a "madárszülők" lelkét hozza az anyaméh melegébe, hogy ott újjászülethessék. A gólyamese azért vált blőd formalizmussá, mert a lényegétől, a lélekhordozó funkciótól fosztották meg. A pólás csecsemő formájában az újszülött testisége dominált, és a gyermek világra jöveteléről szóló megtévesztés eszköze lett. Ha megmaradtunk volna a madárősök lelkénél, milyen egyszerű lenne elmondani a kicsinyeknek, hogy a madárősök, a madárszülők lelkét hozzák a gólyák, mert mindnyájan madarak, madárkák, madarak, madarok, magyarok vagyunk, s őseink madár, a turul csőréből "szálltak le a földre".

TU R U L

A turul-t eddig a tur és ul gyökökből vezettük le, Badiny Jós Ferenc professzorunk helyes értel-

mezésében. Így, a turul a fény fia, fénylő. Ha más-ként nézzük a gyököket:

 TU csinál, cselekszik, jön, megy, szerelmi életet él, alkot

L 206

 RU repül

L 68

 latin L betű, mint a 11. sz. Moszkvai táblán a LÁBON ÁLLÁS képjele

Ha összeolvassuk a képjeleket a turul jelentése szerint, akkor olyasforma értelmet kapunk, hogy megcsinálta a repülésből a lábon állást. Tehát ember lett a madárból. Ha a batyut vivő madarak munkásságát is értelmezzük, azt az üzenetet kapjuk, hogy a hajdan repülő test lábon áll, de a lélek képes szárnyalni, mert az a mai napig madárszerű. Szent Erzsébet lelkét madár vitte a másvilágra, Istenhez, mert a nagy egyéniségek sorsában megisméltődnek az ősi tendenciák.

A RU érdekes gyök, ma RE, REPES, REPÜL lett belőle, de Bárány Péter 1789-ben még leírt egy alvajárót, aki felkapaszkodott a várfalra és "RU-RU hangzatokkal le akart ugrani" (Jelenséges lélekmény, lélektudomány. Szerk. Tanulmányok, látta, sajtó alá rend. Gy. Á. MTA. Bp., 1990.).

Talán szokatlan a gyököknek ilyen fajta tagolása de nem érdektelen. Figyeljük meg a TÁ RU L igénket, s képzeljünk el egy kétszárnyú nagy kaput, amint azt cselekszi (TÁ), hogy repül (RU) majd megáll (L) úgy tárul ki a kapu szárnya.

Azért hasonlít meglepően a turul és a tárul szavunk, mert ugyanarról van szó. A tárul esetében a kapuszárnyak repülnek, majd megállnak, a turul vonatkozásában pedig a TUR UL okról, a FÉNY FIAIRÓL, akik a Mennysorság kapuján át szálltak le a Földre és álltak talpra.

A későbbiekben elég volt a lelküknek, a madárléleknek, a madarak által ide repülniük. A látók, a pateszik a táltosok, sámánok biztosan ma is látják a kis csomagot a gólyák csőrében, s azt is, amikor a jó emberek lelkét madár viszi az égbe.

KAP U

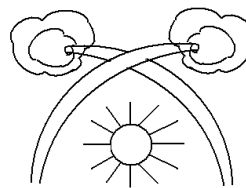
vagyis kap utat. Szabad átmenni. Nyitva van az aranykapu, csak járjatok rajta. Az aranykapu Napkapu, vagyis olyan zárható, nyitható átjáró, melyet a Nap aranyoz be. A felkelő Napról van szó, me-

lyet a régi, magyar házastársak közös imával köszöntöttek reggelenként. Az ima során elmondták ébredésüket, rituális tisztálkodásukat, az ajtón való átlépést, az égre pillantást, vagyis a révülés folyamatát, majd magát a látomást

"Feltekintek magas Mennyekbe
Nyitva látom Mennysorság kapuját"

Több kapun lépett át, míg eljutott a révülés magasztos pillanatáig, átlépte az álomküszöböt, felébredt. Átment a hideg víz kapunyitására át a teljes ébrenlétbe. Tisztán, frissen átlépte háza küszöbét, a ház kapuját. Ekkor a folyamat szóban való megisméltetésétől tudatosan révületbe esett, vagyis imádkozott, s ekkor már a Mennysorság kapuja nyílt meg előtte.

Ezt a révülésben szerzett élményt elmélyíti a szakrális cselekmény. Magyar Adorján írta (i.m. 227. old.), hogy Göcsejben a marha tavaszi kihajtásakor a csordás tüzet rakott és két magas nyírfa-ágból kaput formázott

és minden reggel a "kapuban" köszöntötte Istent, mert a születő Nap látványának öröme fokozta áhítatát. A székelykapuk kis kapujának felső rekesze is napot ábrázol, valaha aranyból rakták be, mondja Magyar Adorján. A székelyektől a s z i - k u l o k vitték Itáliába a diadalívet, az ősi Napkaput (A Csodaszarvas 213. old.).

Inanna az Alvilágban kapukon haladt át, miközben levetette földi ruháit, ékszereit, úgy járult nővére Ereskigál elé. Meghalt, de gyógyerővel újjá született és újra visszakapta ruháit, ékszereit, s mint a csillagok felbukkant az élet horizontján.

Freud küszöbököt emleget. Életküszöb, álomküszöb, halálküszöb. A magyarság kaput képzel el, amely dimenzionális méretű, mert a lélek számára előző "lakhelyéhez" képest a Föld egy új dimenzió. Az álom számtalan dimenzió kapuját nyitja meg, s halálunk pillanatában madárlelkünk ügyesen átsuhan a kapunyíláson Isten trónusa felé. A székelykapuk felső galambdúc padlása nem fészkelő hely, hanem átjáró a galambok számára. Eleink átérték a halált és együtt éltek vele, megszokták a fejük felett guri-gúzva réseken átsuhanó

galamboktól az ide-oda közlekedést (TÁ) és tudták, hogy aki átmegy a *kap* un az nemcsak a túlvilágra kap utat, hanem visszafelé is és várták a madárszülők lelkét a golya szájában, amint visszatérnek, újjászületnek.

IN GIR

IN, GIR
NIN GIR

L 148

Egy vázlatos madár rajza. Labat pontosan közli az alapgyököt: IN és GIR. A GIR ismert gyök, a gurulás, a girland, a görgés és a gömb alakú guruló tárgyak gyöke: A képjel hímnemű gyökpárja: IN GIR, nőnemű a NIN GIR, amikor a nő növény, né fogalmak N-je nőneműsíti a képjel értékét. Az IN GIR = hímnemű gömb a NIN GIR = női gömb, golyó. Ez a képjel utal formájában a madárra és az alsó jel tekintetében a madár szájában lévő madárszülő bebugyolált lelkére. Képjel-írásban a kerek formák idővel szögletessé váltak (pl. a Föld jel esetében stb.).

A fenti képjel Ingir vagy Ningir formában a madár szájában utazó női vagy férfi lélekre utal. Ha fordítva nézzük, elképzelhető, hogy a kis téglalap nem alapzat, hanem szárnyak segítségével szállított batyu.

Ha Nimrud-Ménrót-Ningirszuról volt szó, más képjel együttessel írták le. A Szövetség táblája című 25 x 25 cm nagyságú bizmut reliefen Emesu és Ningirszu nászát írták le, s a nászt követő nyilvánlatkoztatást. Eme szólt és elrendelte, hogy Mágur bárkás népe a Mada építse meg Eridut.

Itt élő emberként Eme (G)eme képjele

(L 32) a "házban lévő lélek" fogalmát fejezi ki, Ningirszué pedig összetétel:

NIN
dáma

L 556

GIR
fénylő, gördülő

L 11

SU, TU
tud, Óceán

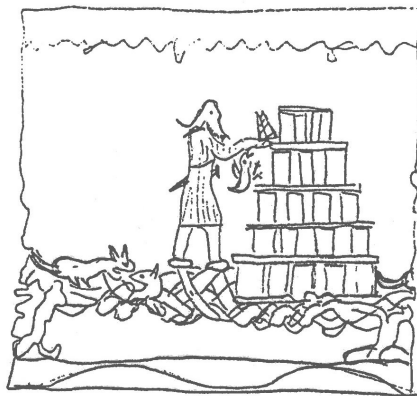
L 6

a dáma fénye, tudása, az Óceán embere. A kis szögletessé egyszerűsített batyu utal a lélekből fogantatásra, a lelkéből leledzésre: . Ez jelenti a madárösök lelkének befogadását. A sárkányt imitáló képjel a férfias jelleget hangsúlyozza, s azt is, hogy ez a férfilélek fénylő és gördülő gömb ere-

detű. A rombuszforma mindig az érett nemiség megkülönböztető jele.

TUDÁS

A tudás képjeléről már beszéltünk. Ez volt az utolsó kő, amit Nimrud a torony tetejére tett, s egy madár segített a munkájában.

Nimród az utolsó követ helyezi el művére
Pritchard

A piramis tetején lévő utolsó követ BEN-BEN kőnek hívja a mítoszok nyelve. Ez a kő meteorvasból készült, akár Ozirisz trónja vagy a "csillaglelkek csontjai" (ezeket szállították gömb alakú batyuban a madarak). A piramis vagy más torony tetején lévő kő a tudás köve volt. A tudás lényege mindig a királyról szólt, mert a király (a kör áll) tudott mindent a SZÉP TEPÉRŐL az első időről, a szent korról, mert ő volt Isten első földi gyermeke, akit a maga képére teremtett. "Ő az én ÁBRÁM" mondta Isten. Ez a tudás: az ősiség, az eredet ismerete. Ezt a tudást hagyományozta tovább a népére Nimrud. A képjel egy sematizált lajtorja, hágszó, létra, lépcsőfeljáró, amelyen felfelé haladva eljut a lélek a KAPUN át az Egy-hez, az Égi-hez, a lényegében egy, de személyében két teremtőhöz IS A-hoz a vizek Istenéhez és A MU-hoz a vizek anyjához. A PUR, az életető lélek az, amit csak ő, a csillagokon lépkedő és a vizeket gyöngéden simogató ad az embereknek.

Ezt tudta Nimrud és beépítette a toronyba. Ezt tudták a heliopoliszi papok és megőrizték emlékét. Ezt írták meg a Halotti Beszédben, de az ősi nyelv gyökeiket a hitetlen utókor nem értette meg.

Ezt kell megtanulni a mesehősöknek, akik végigjárják a tudás (lépcső) fokait, a fokok fokait az Életfán, a tanulás fáján, Isten felé vezető út lépcsőzetes iskolájában.

Tibold Makó Szabina

A MALOMNAK NINCSEN KÖVE...

Ez a kis népdal észrevétlenül beosont a fülembe teszés-veszés közben, s csak így ’önmagam hátterében’ szórakozottan dúdolgattam. Aztán a strófáit is kiénekeltem hangosan, s azok egyszerre csak megállítottak jöttömben, mentemben. Csodálattal tudatosult bennem mit is énekelgetek, s annak mélyen fekvő jelentése felkígyózott előttem az archaikus Csendből. Malmok sora sereglett élém. Megjelentek az első kövekből formált zúzó, őrlő eszközök, melyek a mai napig sem mentek ki a ’divatból’, töretlenül használatban vannak a természet ölen, kebelében élő népek és a ’civilizációtól’ elhatárolt, vagy attól megmenekült, tiszta, egyszerű emberek között.

Az őrlő malom, valószínűleg az egyik, ha nem az első szerkezet, amire a népesedés növekedése igényt adott, lévén a kenyér alaptáplálékunk. Csak érdekességképpen megemlítem, hogy Egyiptomban a piramisok körül, egy egész péksütöde komplexumot ástak ki a régészek, meglepően egyetlen malmot sem találtak a közelében. Óriási mennyiségű lisztet kellett, hogy odaszállítsanak valahonnan, mert úgy gondolom, ha a kemencék és dagasztó teknők sora megmaradt évezredek múltán is, a gabonaőrlő-kövek biztosan kiállták volna az idő vasfogát. Vajon hol voltak azok a malmok melyek egy ilyen hatalmas pékséget liszttel elláttak? S meglepő, mily nagyszámú, egybezsúfolt népesedést kellett, hogy tápláljanak azok! Aztán gondolatom rátévedt a sok különböző energiaforrásra, amivel a malmot hajtották, embertől állatig, széltől, víztől az elektromosságig. A liszté őrölt gabona és péppé zúzott ehető gyökerek az első ’finomított’ étek-alapanyagok, s a mai napig is nélkülözhetetlenek mint emberi főtáplálék.

De nem étekről, hanem malomról kezdtek el őrlődni a gondolataim. A népmesékben előforduló csodamalmok, legendák csodamalmainak sora jelenik meg gondolataimban; együtt azzal a malommal, az én első ’csoda malmommal’, ami kora-gyermekkorom emlékeiből idéződik föl bennem, s a nagyapámmal, a ’jóságos óriással’ és kisszekeérével kapcsolódik össze. Úgy emlékszem

vissza rá hátulról, magas, sudár alakjára, hófehér hajára, amint húzza a búzával tömött zsákot a malomba, s én annak a zsáknak a tetejéről örömmel bámulom az élém táruló világot. A malom olyan messzinek tűnt, mintha egy világjáró útra induljunk volna, aminek talán soha nem lesz vége. Mágikus út volt ez, keresztül a falun. Eltöltött a malomba-menés izgalmas újdonsága, a nagyapa felé érzett szeretetem, ami valahol a biztonságtudattal is egyenlő volt – az élet-álmom biztonságával. Nem bántam volna én, ha a malom a világ végén is van, és soha nem érünk oda, mert ott, akkor, időnek, térnek nem volt más jelentősége, mint maga a csodával határos utazás ’a malomba’! Nagyon kicsi voltam még, s mégis úgy emlékszem erre az élményemre, mintha tegnap történt volna. Ez a személyes legendámat építő ’út a malomba, a nagyapámmal, búza hátán, zörgő, guruló szekérkén’ az első és utolsó volt számomra, s mily csodálatos kegy, hogy még volt benne részem. Nagyapa nem volt már sokáig közöttünk ezután. A malomba vezető út, mint egy mozgó képsor maradt meg bennem, az első tudatos felfedezése az engem körül ölelő nagyobb, áthatóbb világnak. Minden amit láttam a búzás-zsák tetejéről, meghatározta a világról alkotott elképzelésemet. Az, hogy ’malomba’ mentünk, ezüst folyó mentén, kék ég alatt, hídon át, valahogy a csoda szintjére emelkedtek képzeletemben. Hogyan lehet az, kérdezem most ennyi év után, hogy egy gyermek világáról nyert impressziója alapvetően mágikus valóságban szemlélt? Talán úgy, hogy a kicsi gyermek valósága maga, egy mágikus csoda, elemezetése, kérdőjelek és beszófolt keretek nélküli felhőtlen szabadság.

Tovább tűnődöm – hogyan létezik, hogy amikor még nem ismertem a mesék világát belső intimitásban, a csodamalom, az óriás varázsos valósága, mégis ott éltek már bennem valahol, megérinthetetlen mélységekben.

Azt hiszem azért, mert valahol érezzük, ha kimondani nem is tudjuk, hogy az az archaikus mesevilág az igazi valóságunk. S amikor mint gyermek,

a fizikai élet útjára lépünk, a lelkünk még mindig emlékszik határtalan Fény-tudat szabadságára, s annak a spektrumán keresztül vagyunk képesek szemlélni ezt a valóságot is. Milyen szomorú, hogy ahelyett, hogy a csodát tartanánk magunkba lüktető épségben, belemerevedünk felismeréseink bénító fogalmainak kusza-busza tákolmányába.

Az út az edelényi malomba végtelennek tűnt, de azért egyszer csak megérkeztünk.

A malom épülete is, sajátos illata és az azzal kapcsolódó furcsa, száraz fehérség, olyan eltörölhetetlenül megmaradtak bennem, hogy még a mai napig is, amikor kis kenyérkéimet sütöm a konyhában, a liszt illata, de még az egész szakrális kenyérsütési tevékenység is, a régi edelényi malmot, nagyapámmal és a kisszekérrel elevenítik fel bennem.

Most a kérdésemre, hogy milyen malom lehet az, amiről a Magyar Nép énekel, mármint, hogy *"nincsen köve, mégis lisztet jár"*, melynek következő sora azonnal megnehezített szerelemhez kapcsolódik *"tiltják tőlem a rózsámat, mégis hozzám jár"*, megválaszolódik női lelkem mélységeiben. Azért emelem ki, hogy 'női', mert ha ezen egy férfi gondolkodna el, akkor nála is a feminine oldala (animája) tűnődne, nem a maskulin, ami megépítene a malmot, és kiokoskodná, hogyan járassa azt a leg-ekonomikusabban. Szóval 'női' tűnődésem ezen a csuda malmon, mely kő nélkül is "lisztet jár", a következő gondolatokhoz vezetett:

Azonnal félretéve azt, hogy valami kő nélküli modern malomról lehet a népdalban szó, a Mindenség Malma jelenik meg csodálatos fényben előttem, oly gyengéden, mint e kis dal is tette, mágikus, halk, gondmentes dúdoló zakatolással.

Az ember teljes valósága a szimbólumok erejében nyilvánul meg. Észre sem vesszük, hogy egész életünkben hasonlításokra alapozunk mindenmű megnyilatkozást, amivel szembetaláljuk magunkat, legyen az élő, vagy élettelen, szerves, vagy szervetlen. Ilyenkor valahol, az emberi tudatvilágunk szféráiban felmerül egy csodamalom, ami őrlí, ontja megállás nélkül a valóságok alapjaihoz szükséges csodalisztet, hogy abból meggyúrassuk álmainkat, s azok magyarázatát. Mert az ember, mióta önmagára eszmélt, jobbik esetben Isten alkotótársának tartja magát, a rosszabbikban isteni emelkedettségeknek.

Embernek ez az isteni hatókörbe való ön-emelése

az, ami valóságát szakadéka szélére taszítja következetesen. Ez az a mentalitás, amitől muszáj visszalépünk, mert bár képesek vagyunk szép és néha csodával határos alkotásokra is, az isteni megvalósulástól és megvalósítástól bizony, nagyon messze vagyunk még.

Ha életünket bizalommal éljük, s szerényen el-eljárógatunk a Mindenség Malmához egy-egy zsákocskára csodalisztért, akkor lassacskán, e mágikus táplálékán egyre többet vehetünk magunkba Infinituma megnevezett és még általunk be nem határolt végtelenbe omló csodáiból.

Hiszen a valóságunk energikus Fény-Szeretet valóság, amely szférikusán öleli magába, mint gyümölcs a magját, jelen tudat-világunkat.

Minden, amit megvalósítunk fizikai téren, az álunk kreatív valóságából alakul formává, s amint formát ölt, azonnal meg is kapja szimbolikus jelentését, és azzal járó értékét a Mindenségtől – s akkor meglepő egyszerűséggel, újra álomává válik, a következő 'álmodó' számára.

Ezért van az, hogy amit mi itt, ebben a fizikai valóságban formába öntünk és működtetésével neki életet adunk, annak valósága megjelenik isteni szinten is, hogy archaikus álmaink termékévé válván, absztrakt csodával ruházhatta fel tudatunkat. Egy olyan egymásra ható örök tánc a Fénytudat világnak, amit az a kérdés, hogy "mi volt előbb a csirke vagy a tojás?" remekül illusztrál. De míg a tojásban csak a csirke megvalósulásának álma él, a csirke valósága az, hogy testéből megteremti azt a tojást, melyben jövőjének valóságosága a Mélység Csendjében felfüggesztve álmodik.

Ebben a kis aforizmában az Alkotó lényegének misztériuma bújik meg, s az a már elesépet, de alap bölcsesség, hogy "ami fent az lent", önmagát magyarázza.

A Mindenség Malma jelent meg előttem e kis népdalban. Isteni malom az, aminek nincsen szüksége malomköre; hiszen az Alkotó varázsereje működteti azt örökkön, örökké, megállás nélkül. Mint magát a szerelmet is, a Teremtő csodája küldi lényünkbe, s annak útjába nem állhatunk, mert a Szerelem, önerejének csodájával sugárzik rajtunk keresztül.

Bár a Szerelmet van erőnk kiirtani erőszakkal, logikával, kimagyarázkodással a minket megpróbáló erejétől való félelmünkben, de amíg az sza-

badon sugárzik bennünk, annak mágikus körében dobban a szívünk, virul a Lelkünk, alakul az énünk belső Erővé. A megölt szerelem eredménye megfakult, értelmét veszített bemerevedés. Az Élő Szerelem viszont, indítéka mindennemű aktusnak és döntésnek, melyek minket erőnkön felül képesek emelni.

A szerelem/szeretet átváltó Erő, s az Infinitum mágikus kulcsa.

Ezért érzem azt, hogy a dalocskám következő sora *”tiltják tőlem a rózsámat, mégis hozzám jár”*, megerősíti a Mindenség Malmának szerepét éppen úgy az emberi alkotásvágyban, mint a szeretetre való – nemcsak képességünkben, hanem annak exaltált, végtelenül teremtő csodájában is. Tudta ezt népünk bölcsélet nélkül is, amikor dalocskájában ezt így megénekelte, a leghatalmasabb egyszerűséggel.

Tibold Makó Szabina

SÁMÁN DOBOK – A TÁLTOSOK SZÍVDOBBANÁSA

Gyakran az embernek nincsen semmi mondani-
valója, mégis beszél. Beszél megállás nélkül, szét-
szórtan, szavainak végtelen labirintusába veszvé.
Aztán ha valóban volna valami lényeges, amiért
érdemes lenne állást foglalnia, megakad benne a
hang, és elfőtt spagettivé lágyul a gerince.

Kifejezni valónk gyakran nem talál hangjára, mert
gyávaságunk belénk fullasztja a szót.

Ennek a bevezetőnek látszólag semmi köze sin-
csen sámánokhoz meg dobokhoz, de talán illusztrá-
lja emberi szubjektívumból szemlélvén a *hang*
jelentőségét, ami a Dobnak is, sámánjának is
szakrális központja.

Mivel a 'HANG' a gondolat megnyilvánulása,
csak arra vár, hogy a benne rejlő tudatosság erejé-
vel átszője felderengő valóságunkat, s szavakká
formálódván kifejezze azt a körénk boruló világ-
nak.

Vajon milyen volt a Hang, amely a kezdet kezde-
tén fénybe öltöztette a mindenségben gomolygó,
formálódó valóságokat? Elképzelem, nem lehetett
félénk és visszafogott. Míg a gyengeségben ha-
talmatlan erő van, a gyengeségben semmi. Robbanó
voltage, vagy suttozó? Ki tudja, egy biztos, létezőnk,
mint az egyik *eredménye*, és a rajtunk kívül létező
számtalan eredmények felismerői és számontartói.
Mert a hangnak hatalmas ereje van, hiszen még a
Teremtés első tudatos jelenése a Fény is csak Is-
ten hangjára illuminálta be a világot. Hitünk és
megfigyelésünk alapján úgy fogadtuk el a Terem-

tés Történetet – úgy a vallás-hitek, mint tudomá-
nyos fejtegetések szerint is – hogy *”először volt a
Hang”*. Isten azt MONDTA *”Legyen világosság,
és lőn”*. A tudomány 'Big bang' teóriája szerint
egy óriási centrális robbanás 'HANGJÁNAK' re-
zonanciája volt az Univerzum kezdete. Ha a lé-
nyeg, amire ki szeretnék térni az, hogy *a hang
mágikus teremtő eszköz*, akkor már ott is vagyunk
a Táltos Doboknál. Mert Táltos és dobja olyan
egység, mint a pásztor és pulija – elválasztha-
tlanok.

Ami a táltos dobokkal kapcsolatos megnyilvá-
nulásra inspirált, az Hervay Tamás kedves beszá-
molójában 'Útinapló Nagy Magyarországról (Ősi
Gyökér XXXIV. Évfolyam 4. száma) elvetett kis
megjegyzése volt: *”Vacsora után dobolást tartot-
tunk, hisz végül is táltos-dobolásról szólt a tábor!
Én ugyan a hagyományban nemigen tudok doboló
táltosokról...”*

Mivel én a táltosi hagyományokban szégyenemre
nem vagyok járatos, nem vitathatom Tamás meg-
jegyzését, viszont az aborigin, amerikai, tibeti,
szibériai, közép-keleti távol-keleti sámánok tevé-
kenységét, hitvilágát, gyógyító és gyakorlati ha-
gyományait több mint húsz éve intenzív érdeklő-
déssel követem (és gyakorolom is erőm adtán,
mélységes tisztelettel), innen származó ismerete-
imre alapozván feltétel nélkül állíthatom, hogy
ezek között a sámánok között *nincsen Sámán
dobja nélkül*.

A szerves életet a szív dobbanásának ritmusa tartja folyamatban, amikor az elhallgat, itt e világban már nem rontjuk tovább a levegőt.

Ha szívről beszélünk, arra a complex kis pumpára gondolunk, ami a mellkasunkban működik és egy emberöltőn át keringeti életünk vér-folyamát. Ugyanakkor csodálatos módon regisztrálja számunkra érzelmeink különböző kilengéseit is – mi ez, ha nem a legmagasabb szintű hang és ritmus mágia?

Ez az érző 'dob-ogó' szervünk együtt dobban a Mindenséggel, mint sámán a dobjával. *Nem más ez mint az Alkotó jelene tudatban és aktusban.*

Ha az emberi egység egy zenekar lenne, akkor a szívünk lenne a dob, az ütem tartó, a szenvedély és a dráma hatás, az izgalom és fellángolás, az aprózott, pergő, végső elhalkulás.

Mindhány szerves lénynek megvan a maga kis 'metronómja'. Még az egysejtűeknek is van egy centrális lüktetésük, amit mikroszkóppal megtekinthetünk, tehát a Mindenség ritmusa a legapróbb organizmustól a legkomplexebb vidáman dobolja az Élet-valóságot.

A szív egy isteni hangszer, melynek ritmusa lehetővé teszi számunkra, hogy beutazhassuk tudatunkkal a Végtelenséget.

Mielőtt megszületik egy csecsemő, szívecskéjének hangja az, ami elárulja egészségét, vagy fejlődésének bajjait.

A fentieket perspektívába állítván megkérdem, hogy ha maga az Élet ciklikus és ritmikus, akkor miért kellene csodálkoznunk azon, hogy a sámánok/táltosok, akik az Élettel egy felsőbb szinten is egységben vannak, az ember legelső működtetett hangszerét – a DOBOT – fogadták és alkalmazzák társként gyógyító és egységesítő erőfeszítéseikben.

Mint táncosnő, ismerem a dob jelentőségét e művészetben, hiszen annak ritmusa adta meg minden lépésemre a koreográfia lehetőségeit.

Amikor egy szóló táncot szemlél a közönség, hallja a zenét, mely remélhetőleg átítatja lényét, ugyanakkor a szemével befogadja a táncoló alak pillanatba vetített interpretációját.

Mialatt a zene és a táncmozdulatok mágikus, varázslatos egységbe burkolják a nézőt, a táncművész minden mozdulata a dobot követi, azzal van

teljes szinkronitásban.

Igazi zenekar nem létezhetne dob nélkül, mint ahogy igazi zenész sem az ütőhangszerek intim ismerete és tisztelete nélkül. *A Természet legalapvetőbb feltétele egy szakrális ritmusban rejlik.*

Pár nappal ezelőtt egy zenés, táncos összejevetelen vettem részt. Két zenész muzsikált a társaságnak egész éjjel. Egy Oud játékos és egy Tabla dobos. Más nem is hiányzott. Elgondoltam, hogy ha az oud-játékos nem lett volna ott, csak a dobos egyedül, ő is elég lett volna, de ha nem lett volna dobos, az oud szólóban nem állt volna jól magáért. Mert a tánchoz ritmus kell; a dum-dum tek-tek nélkül nincsen energikus fellélegzés.

Ezért is szeretném még egyszer nyomatékosá tenni, hogy a DOB a táltosi hagyományok szakrális kelléke. Azért, mert a sámáni/táltosi révedéshez és gyógyító tevékenységhez az élet archaikus ritmusa szükséges, mely a Dobban szólal meg.

Csak gondoljunk arra az első hangra melyet még az anyaméhben észlelünk, édesanyánk szívének dobbanására. Hiszen annak megnyugtató rendszerességében, tiszta ritmusára regisztráljuk lassan bontakozó egzisztenciánkat. Az anyaszív ritmusa egyenlő kell, legyen az isteni valósággal számunkra, akkor is, ha Isten tudatosságunk még nincsen, csak talán egy töretlen érzéki egységünk azzal a valósággal, amit később, mint ember, Isten-ként fogunk felismerni és megnevezni.

Ha már dobról beszélek, nem hagyhatom ki életem dobolással kapcsolatos legcsodálatosabb élményét, a japán KODO dobosokat. Kodo japánul azt jelenti 'szívdobbanás'. Ezek a japán dobművészek a 'kodo dobolásnak' szentelik egész életüket, hasonlóan, mintha valaki monostorba vonulna, s annak a szabályai és feltételei alatt élné le az életét. Nem celibátságról van náluk szó, hanem egy komoly fegyelemről. A kodo dobosok minden tagja együtt, egy tiszta, egyszerű háztartásban él. Ha házasság, akkor mind a ketten Kodo dobosok, ha lesz gyermekük, az is be lesz avatva a Kodo-ba. Rendszeres, kimért életmódot folytatnak, minden kreatív energiájukat a doboknak, azok készítésének, karbantartásának és szakrális megszólaltatásának szentelik.

Mindenki aki valaha valamit is megalkotott, tudja,

hogy csak akkor tudunk gyönyört keltő eredményt felmutatni, ha azt – szimbolikusan is érthető – a szívünk dobbanásával elmélyülten hoztuk valóságra. Egy megálmódott pillanatra eggyé váltunk az Univerzum örökkön alkotó ritmusával.

Ha ezt így igaznak el tudjuk fogadni, akkor már nem lehet kétséges senki számára, hogy a DOBNAK milyen óriási jelentősége van a sámánok vibrációra, ritmusra alapozott tevékenységében.

Édesanyám, 'A Lélek Útja Más Világokban – Kígyó Darvitéz és Tatárvitéz' c. gyönyörű tanulmányodban említed Dr. Masaru Emoto mikroszkopikus vízkristály fotóit, melyek strukturális változást mutatnak különböző hangok hatására. Ha a hang szép, gyengéd harmonikus, a vízkristályok gyönyörű mintákba rendeződnek. Ha csúnya, durva, ellenséges a hang, a víz eltorzul, és csúnya káoszt vetít. Tehát ha jól értem, a **hang** a szerves életre építő, változtató és torzító erővel hat. Tanulmányod befejező gondolata mélységesen megrendített, szeretném visszaidézni, mert ennél szebben nem lehet megfogalmazni azt, amit mondani szeretnék itt: "Masaru Emoto a víz kristályait a mi széleslátásunk növelésére fényképezte le. Kulcsot adott a kezünkbe ahhoz, hogyan tudjuk érvényre hozni a bennünk rejlő isteni jószágot, a magunkkal hozott boldogságvágyat és szeretőt. Nemes érzelmekkel át tudjuk alakítani a víz kristályállapotát, s a többi már a víz dolga. Nekünk elég, ha egy pohár vizet átnyújtunk az ellenünk vétőnek. Minden jó gondolat, minden amit a szeretet teremt a lélekben, az egész világ kincsévé válik. Őseink fényt gyűjtöttek és vizet öntöttek mellé. A fény a lelkünkben, a víz a forrásainkban maradjon meg tisztán."

Ezt befogadván nem nehéz arra a következtetésre jutnunk, hogy a ritmikus hang "mágikusan" befolyásolja szerves egységünket – és itt csak a testet említettem, pedig az a tudatos energia, amit mi léleknek nevezünk teljességében áthatja fizikai tömegünket, supreme érzékenységben a fizikaihoz viszonyítva. A hang 'felkavarja vizeinket', ha egy ismétlődő alapritmus megnyugtat, vagy révületbe ejt, ha felgyorsulás tette sarkall, akkor mondom talán így, hogy *életvizeink áradnak, mossák lelkünk partjait, átalakítván lényünket a dob-ritmus-hang hatására.*

Ha mi szerves lények elsősorban is *energia* va-

gyunk, hang és ritmus lényünk alapfeltétele, akkor nagyon nehéz elképzelnem egy igaz táltost *élő dobja* nélkül.

Nem régen meglátogattuk a Cherokee indiánok földjét. Fiatal Indián táncosok utcai szerepléséhez mint jó turisták megálltunk bámulni, s amikor a táncosok felszólították a közönséget is egy kis körtáncra, azonnal csatlakoztam a bátrakhoz. Három különböző hangú dob adta alá a ritmust. Más hangszer nem is volt. A lépések egyszerűek voltak, az energia viszont, amit a tánc produkált óriási.

A mély dobot a solar plexusomban* éreztem, a fakó hangút a hátamon, a legmagasabbat a fejemben. A lábaim, melyek valójában a földet "dolgozták" keményen, szinte eltűntek érzéki észlelésemből. A nehéz dobszó lekötötte a testem, és magasba emelte a szellemem. S lám, ez a tranzformáló élmény csak egy kis turista szórakozás volt.

Ha a dob hangja és a táncmozdulatok ilyen átváltó erővel hatnak testre és lélekre, akkor a sámánok dob és mozgás-varázs tradíciói magától értetődően létfontosságú szerűen kell, hogy működjenek szer-tartásaikban.

Ha a táltosi hagyományról beszélünk – különösen azok, akik maguk is gyakorlói e nehéz de nemes elhivatottságnak – kell, hogy átéljék a dob mágikus erejét, felismerjék a hang és ritmus alakító, gyógyító vagy romboló hatásait, s ha nincsen dobjuk, mert nem érezték még szükségét hagyományismeretük híján, gyorsan induljanak el dobkereső útra, s addig meg se álljanak, amíg egy élő dob hozzájuk nem dobbant!

Desert View Watchtower
Grand canyon National Park, Arizona

* Solar plexus = Nap csakra a köldök tájékán (Szerk.)